

Biên Thành

Hồi 1

Truyền Thuyết Cổ Xưa

Nghe nói trên trời có một sao chổi, mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần.

Mỗi lần xuất hiện đều mang đến tai họa bất tường cho nhân gian.

Năm nay lại đã đến lúc nó xuất hiện.

oOo

Quan Đông Vạn Mã Đường.

Vạn Mã Đường phong quang làm sao, huy hoàng làm sao, làm cho người ta ngưỡng mộ làm sao.

Trải qua thế thời thời thế, Vạn Mã Đường đã thành một ký ức mà mọi người đã lãng quên ? Đã thành chiến thắng phẩm của năm tháng ? Đã thành nơi an nghỉ của bụi bặm trần ai ?

Một tòa thành dài bằng gỗ, dùng bản gỗ kết lại thành tường thành, cao cỡ ba trượng, bao quanh từ một đầu thảo nguyên xa xăm cho đến tận đầu kia. Phòng ốc trong thành dài gỗ càng vô số như những ngôi sao giữa đêm trường.

Trải qua thế thời thời thế, tòa thành gỗ liên miên không chia cắt đó đã bị cỏ dại nhận chìm.

Phòng ốc trong thành càng bị tàn phá bại hoại, trong ngoài nhà đều bám phủ ngập tràn bụi bặm, một con chó nằm phục trong góc nhà, đáng lẽ vốn lông trắng, hiện tại lại đã biến thành màu xám xịt.

Ánh mắt của nó đã mất đi vẻ linh xảo và cơ mẫn sẵn có, nhìn cơ hồ đã không còn giống một con chó nữa.

Con chó đó đại khái là sinh mệnh còn sống duy nhất ở Vạn Mã Đường ?

Diệp Khai không khỏi lắc đầu thở dài.

--- Đói không phải là một trong những phương pháp kết thúc sinh mệnh sao ?

Tuy nhiên, lại không phải là thứ phương pháp tàn nhẫn nhất.

Từ xa xưa cho đến nay, kết thúc sinh mệnh hữu hiệu nhất, đáng sợ nhất, nguyên thủy nhất, làm sao không phải là nhân loại cho được ?

Người giết người, người giết vạn vật, làm sao không phải là cách tấn tốc nhất cho được ?

Tam lão bản Mã Không Quần của Vạn Mã Đường, Công Tôn Đoạn hám danh, Trầm tam nương vì phục cừu mà không ngại trao thân gởi phận cho kẻ thù, Mã Phương Linh tình thù trộn lẫn ... Còn có bao nhiêu bao nhiêu người, không phải đều do Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết kết liễu sao ?

Mười năm.

Đã mười năm !

Mười năm qua bao nhiêu người quật khởi giang hồ ? Bao nhiêu người vì danh mà chết ? Bao nhiêu vàng trắng đã lặn, bao nhiêu ngôi sao đã sa ?

Còn Phó Hồng Tuyết ?

Mười năm qua, hấn có biến đổi không ?

Có biến thành càng lún chìm, càng cô ngạo ?

Hay biến thành càng đậm bạc danh lợi, càng bất giải nhân tình ?

Hay vẫn một mình một bóng, độc lai độc vãng ?

Bầu trời đêm trong vắt, ánh sao lấp lóe, một vầng trăng sáng ngời treo lơ lửng tận chân trời.

Đêm nay thanh vắng, thiên địa một mảng an bình, cả đứa bé nhõng nhẽo thích khóc oa oa nhất cũng phảng phất đã say sưa giấc điệp.

Diệp Khai ngồi bệt dưới đất, dựa mình vào cột cờ trước vọng cửa, song nhãn ngưng chú nhìn chăm chăm lên bầu trời đêm khuya thuần tịnh, phảng phất đang đợi cái gì đó.

Là đợi người ?

Có ai còn có thể đến nơi hoang mạc khô cằn bất kham này để hội diện với chàng ?

Gió vi vu dìu dặt, mềm mại tựa bàn tay tình nhân khẽ vuốt trên khuôn mặt cân xứng của Diệp Khai.

Con chó nằm phục tại góc tường, phảng phất cũng để gió đêm nhẹ thoảng quện thân còm, ngửa người giơ cao chân nằm hưởng thụ.

Nhìn cử động của con chó nhỏ, Diệp Khai không khỏi cười nhẹ, sau đó từ từ nhắm mắt.

Ngay lúc đó, giữa không trung phương bắc tối tăm đột nhiên xuất hiện một đạo

ánh sáng chói lọi.

Diệp Khai lập tức giương tròn mắt, chuyển đầu nhìn về phương bắc.

Đạo ánh sáng đó sau khi lóe xuất từ bầu trời phương bắc xa xăm, dần dần tăng cường quang ảnh, kéo theo một cái đuôi dài sáng lạn, quét qua chân trời, lao mình về hướng nam biên duyên vô tận.

Sao chổi !

Sao chổi bảy mươi sáu năm mới hiện một lần đã xuất hiện.

Ánh sáng của nó, không một lưu tinh nào có thể so sánh bằng.

Vẻ huy hoàng sáng lạn của nó tuy ngắn ngủi, lại đã đủ chói rọi vĩnh viễn.

Nó tuy rất mau chóng biến mất trong bầu trời phương nam xa xăm, nhưng bóng dáng mỹ lệ của nó lại vẫn còn lưu lại trong tâm Diệp Khai.

“Mỹ lệ”. Diệp Khai lẩm bẩm: “Thứ kỳ quan đó hai chữ ‘mỹ lệ’ cũng không thể hình dung cho hết”.

Cũng đồng thời lúc đó, trên một tiểu lâu ở tiểu trấn cách Vạn Mã Đường không xa, cũng có một người ngồi trước song cửa, đang xào trộn cỗ bài bằng xương, cũng nhìn thấy cảnh tượng hiếm thấy đó.

o0o

Trời xanh, cát vàng.

Cát vàng nổi trời xanh, trời xanh nổi cát vàng.

Gió lùa về hướng chân trời.

Người từ chân trời đã đến.

Diệp Khai phảng phất từ chân trời đến, chàng lững thững trên con đường dài, từ từ đi tới, bước về hướng tòa lầu duy nhất bên đường.

Một đóa hoa tàn không biết từ đâu bị gió cuốn tới, phảng phất cũng đến từ chân trời, đóa hoa lặn lộn vờ theo gió cát mù trời, Diệp Khai vươn tay nhặt đóa hoa tàn.

Cánh hoa đã tàn, chỉ có những cánh hoa cuối cùng ngoan cường nhất còn bám víu lưu luyến trên cuống hoa khô héo.

Diệp Khai nhìn đóa hoa tàn trong tay, cười cười, phỉ phỉ y phục rách rưới đáng lẽ đã nên quăng vào thùng rác từ lâu, tử tử tế tế cài đóa hoa tàn vào một chỗ rách trên chiếc áo phong sương.

Nhìn thần tình của chàng, không khác gì một công tử ăn vận hoa lệ chính chính tề

tê đang cài một đóa hoa hồng diễm lệ nhất trên chiếc áo cẩm bào trị giá thiên kim.

Sau đó chàng lại cười mẫn nguyện, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước dài về phía tử lâu, vừa đẩy cửa, chàng lập tức nhìn thấy Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết và đao của hắn.

Tay trắng nhợt, đao đen sì.

Đen sì như tử vong.

--- Trắng nhợt không phải cũng tiếp cận tử vong sao ?

Đao trong tay.

Diệp Khai nhìn từ đao của hắn, nhìn đến tay của hắn, nhìn từ tay của hắn, nhìn đến mặt của hắn.

Mặt của hắn vẫn trắng nhợt như xưa, đôi mắt vẫn một màu đen lạ lùng thần bí như xưa.

Màu đen thần bí thuần tịnh.

Nhìn thấy Phó Hồng Tuyết, Diệp Khai lại cười, chàng cười lớn bước qua, ngồi xuống đối diện Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đang ăn cơm.

Diệp Khai còn nhớ mười năm trước lúc ngộ kiến Phó Hồng Tuyết lần đầu tiên cũng ở chỗ này, hắn cũng đang ăn cơm.

Ăn một miếng cơm, một miếng thịt, ăn rất chậm. Bởi vì hắn chỉ có thể dùng một tay để ăn.

Tay trái của hắn đang nắm chặt đao.

Vô luận là khi hắn làm bất cứ cái gì, đều chưa từng thả rời thanh đao đó.

Diệp Khai chú thị nhìn Phó Hồng Tuyết.

Đôi đũa của Phó Hồng Tuyết tịnh không ngừng, hắn gấp một miếng thịt, một miếng cơm, ăn rất chậm, ngưng một chút cũng không ngưng.

Cho dù có tám mươi kiếm khách hơi tám mươi lưỡi kiếm bén nhọn chĩa vào hắn, hắn đại khái cũng không ngưng nghĩ.

Nếu đổi thành tám mươi nữ nhân thì sao ? Tám mươi nữ nhân vừa mỹ lệ hấp dẫn vừa lỏa thể thì sao ?

oOo

Diệp Khai nhìn Phó Hồng Tuyết, đột nhiên lại cười, vừa cười vừa hỏi:

- Người không uống rượu sao ?

Phó Hồng Tuyết vẫn không ngẩng đầu, cũng không dừng tay, hấn chằm chằm gấp hai miếng cuối cùng rồi mới đặt đĩa xuống, mới ngẩng đầu, mới nhìn Diệp Khai.

Nụ cười của Diệp Khai giống như dương quang đột nhiên xuất hiện trong cát vàng mù trời.

Biểu tình trên mặt Phó Hồng Tuyết lại lạnh lẽo như sương lạnh buổi tàn đông, hấn nhìn Diệp Khai, qua một hồi rất lâu mới nói từng tiếng:

- Ta không uống rượu.

- Người không uống, có thể mời ta uống hai chén không ?

- Người có tiền, tại sao còn muốn ta mời ?

“Rượu không trả tiền, thông thường đều có chút để uống hơn”. Diệp Khai cười đáp: “Đặc biệt là để người mời, càng hiếm có”.

- Ta không thích uống rượu, cũng không thích mời người ta uống rượu.

Phó Hồng Tuyết nói rất chậm, phảng phất mỗi một chữ đều trải qua một thời gian đắn đo khảo nghiệm rồi mới nói ra, bởi vì chỉ cần là lời nói phát ra từ miệng hấn, hấn nhất định phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Cho nên hấn không nguyện nói sai một chữ.

Một điểm đó đương nhiên Diệp Khai biết, cho nên chàng chỉ còn nước cười cười:

- Xem ra cả đời ta cũng không uống được rượu người mời ?

Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai tuy có thể coi là lão bằng hữu rất lâu năm, nhưng giữa hai người phảng phất vẫn luôn luôn bảo trì một khoảng cách kỳ dị, chừng như giống hệt hai người xa lạ.

Nhưng mình nếu quả nói hai người bọn họ là người xa lạ, bọn họ lại phảng phất có thứ liên hệ kỳ dị.

Phó Hồng Tuyết nhìn Diệp Khai, lại nhìn rất lâu mới mở miệng:

- Không nhất định, có thể có cơ hội uống được rượu ta mời.

- Cơ hội gì ?

- Rượu mừng.

“Rượu mừng ?” Diệp Khai phảng phất giật mình một cái: “Rượu mừng của người ? Với ai ? Thúy Bình ?”

Vừa nói cái tên đó ra, Diệp Khai đã hối hận, thậm chí còn tự chửi mình quá khốn nạn, bởi vì chàng lại nhìn thấy nỗi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết.

Đã mười năm rồi, hấn không ngờ vẫn còn chưa quên nàng ?

Quên được sao ?

Người đàn bà đầu tiên, tình cảm đầu tiên, có ai có thể quên được ?

Hoặc giả có người có thể, nhưng Phó Hồng Tuyết lại tuyệt đối không thể.

Tình không phải là hấn quá khờ, quá si tình, là vì tình của hấn đã đến mức quá thâm sâu.

Tình đến mức quá thâm sâu, thống khổ cũng càng thâm sâu.

Yêu đến mức quá thâm sâu, vết thương cũng càng nặng nề.

Tại sao người ta lại không những rơi vào lưới tình, hơn nữa lại còn đả thương chính mình ?

Đầu Phó Hồng Tuyết đã từ từ cúi thấp, mục quang lại nhìn thất thần vô định, nỗi thống khổ thâm sâu trong mắt càng lúc càng đậm đặc.

Nhìn thấy bộ dạng của hấn, Diệp Khai rất muốn làm ra vẻ tiêu sái, rất muốn nói một hai câu tiếu lâm, nhưng chàng thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

May mắn lúc đó có người giải vây giùm chàng.

“Người tại sao lại luôn muốn người ta mời người uống rượu ?” Thanh âm đó phát ra từ đầu cầu thang: “Lẽ nào người quên có lúc mời người ta uống rượu cũng là chuyện rất vui sướng hay sao ?”

Không cần quay đầu, Diệp Khai cũng biết người nói câu nói đó là ai, chàng lập tức cười thốt:

- Tiêu Biệt Ly, Tiêu Biệt Ly, không ngờ người còn sống sao ?

oOo

Nơi đây là nơi rất kỳ quái.

Nơi đây có bài bạc, lại không phải là sòng bài. Nơi đây có rượu, lại không phải là quán rượu. Nơi đây nữ nhân có thể bồi tiếp mình làm bất cứ chuyện gì bất cứ lúc nào, lại cũng không phải là kỹ viện.

Nơi đây ở trong tiểu trấn, cũng là một nơi duy nhất “có thể tiêu khiển” nội trong mấy trăm dặm phụ cận.

Trong đại sảnh bày mười sáu cái bàn, vô luận mình chọn bất cứ bàn nào ngồi xuống, mình đều có thể hưởng thụ rượu thịt ngon lành nhất.

Đằng sau đại sảnh có một thang lầu rất cao, không ai biết trên lầu là chỗ nào,

cũng không có ai từng lên đó, bởi vì vô luận mình muốn cái gì đi nữa, dưới lầu đều có.

Đầu cầu thang đặt một cái bàn nhỏ hơn, một trung niên nhân trang phục hoa lệ, tu sức chính tề đang ngồi tại bàn.

Y chùng như luôn luôn ngồi một mình ở đó, một mình chơi cỗ bài xương, rất ít có người nhìn thấy y làm gì khác, cũng rất ít có người nhìn thấy y đứng lên.

Cái ghế y ngồi vừa rộng rãi, vừa thoải mái, bên cạnh ghế gát hai cây quả trượng gỗ đỏ, hai cây nạng đó bày nơi y có thể tiện tay nắm lấy.

Người người qua lại, y không thềm chú ý, thậm chí rất ít khi ngẩng đầu lên nhìn một cái, ai ai vô luận làm chuyện gì, xem chừng đều không quan hệ gì tới y.

Kỳ thực y chính là chủ nhân chỗ này, y tên là Tiêu Biệt Ly.

Chỗ này gọi là “Tương Tụ Lâu”.

Diệp Khai cười cười quay đầu, vừa giương mắt đã nhìn thấy Tiêu Biệt Ly ngồi dưới chân thang lầu, y vẫn giống hệt mười năm trước, không có gì biến đổi, chỉ có tóc bạc hai bên thái dương đã tăng nhiều, những nếp nhăn trên mặt cũng càng thâm đậm.

Trong mỗi một nếp nhăn trên mặt đều không biết phảng phất ẩn tàng bao nhiêu hoan lạc, bao nhiêu thống khổ, bao nhiêu bí mật, bao nhiêu nhẫn nại, nhưng đôi tay y lại vẫn mềm mại dịu dàng như tay thiếu nữ.

Y phục của y vẫn hoa lệ như xưa, vẫn xa xỉ như xưa, trên bàn có chén dất vàng, rượu trong chén màu hổ phách, lấp lánh mịn màng như bảo thạch.

Y đang xào trộn một cỗ bài làm bằng xương, chậm chậm sắp xếp trên bàn, bày thành hình bát quái, vừa bày vừa nhìn sang phía Diệp Khai mỉm cười.

Diệp Khai đương nhiên vẫn còn cười, chàng vừa cười vừa nói:

- Người ta mời ta là một chuyện, ta có mời người ta hay không lại là chuyện khác.

“Đúng”. Tiêu Biệt Ly thốt: “Hai chuyện đó hoàn toàn bất đồng”.

“Cho nên ta mời”, Diệp Khai nói: “Mỗi một người trong phòng này ta đều mời”.

“Chỉ tiếc trong phòng này hiện tại chỉ có ba người”, Tiêu Biệt Ly thở dài: “Chỉ tiếc người phảng phất lại quên đi một chuyện”.

Trong phòng này hiện tại đích xác chỉ có ba người, nhưng Diệp Khai lại quên chuyện gì ? Diệp Khai không hiểu rõ, cho nên chàng đương nhiên phải hỏi:

- Ta quên chuyện gì ?

- Người chùng như quên mời người ta uống rượu là phải tốn ngân lượng.

“Ngân lượng ?” Diệp Khai hỏi: “Người nhìn người của ta không giống người có mang tiền sao ?”

“Người không giống”. Tiêu Biệt Ly cười đáp: “Người đơn giản giống như một tên cùn đĩnh nghèo nàn”.

“May là mời khách tịnh không nhất định phải dùng ngân lượng”. Diệp Khai thần nhiên thốt.

- Không dùng ngân lượng thì dùng gì ?”

“Uống nợ”. Diệp Khai cười cười: “Người lẽ nào đã quên ta đã từng uống nợ ở đây ?”

“Uống nợ ?” Tiêu Biệt Ly hỏi: “Đó đã là chuyện mười năm trước rồi”.

“Một lần nợ, hai lần cũng là nợ”. Diệp Khai cười thốt: “Huống hồ ta cũng không quịt nợ, thiếu nợ là trả nợ, phải coi là khách tốt, đã là khách tốt, nên để cho ta uống nợ, có đúng không Tiêu lão bản ?”

Lý sự cùn gì đây ? Thứ lý sự cùn này cũng chỉ có Diệp Khai tiên sinh mới nói ra được.

Đụng phải hạng người như vậy, nói Tiêu Biệt Ly phải lo liệu làm sao ?

Chỉ còn nước cười khổ.

Ngoại trừ cười khổ ra, Tiêu Biệt Ly còn có thể làm gì khác ?

Ngay lúc đó, Phó Hồng Tuyết đang một mực chìm đắm trong thống khổ thâm sâu chợt mở miệng:

- Ta nói mời uống rượu mừng, tịnh không phải là rượu mừng của ta.

- Bọn ta biết.

Ba chữ đó, cả Diệp Khai và Tiêu Biệt Ly cơ hồ đều đồng thời nói ra, bọn họ nói xong, đều nhìn nhau cười đồng lòng, sau đó Tiêu Biệt Ly mới nói tiếp:

- Rượu mừng người nói là chỉ Diệp Khai và Đinh Linh Lâm.

Tiêu Biệt Ly thốt:

- Chỉ cần Diệp Khai và Đinh Linh Lâm kết hôn, rượu mừng của bọn họ, người mời.

“Phải”. Phó Hồng Tuyết dùng một thứ khẩu khí rất bình tĩnh nói với Diệp Khai: “Ta cả đời chưa từng mời ai uống rượu, nhưng chỉ cần người kết hôn, ta nhất định mời”.

Phó Hồng Tuyết tịnh không phải chưa từng uống rượu, hẳn đã uống, vì một cô gái mà uống say tới bốn năm ngày.

Lần đó hẳn có thể uống, có thể say, đương nhiên là vì tình.

Cũng chỉ duy nhất có tình, mới làm cho hẳn thống khổ như vậy.

Nhưng từ sau lần uống say đó, hẳn cũng không đụng tới một giọt rượu nữa.

Hắn luôn luôn nghĩ rượu cố nhiên có thể làm say ngất nỗi thống khổ của con người,

nhưng khi thanh tỉnh, nỗi thống khổ lại vẫn tồn tại, hơn nữa lại càng thâm sâu hơn.
Dư vị rượu đắng còn chưa tỉnh, sâu đã tỉnh.
--- Một khi là người từng uống rượu, đại khái đều có thể trải qua tình hình đó.

oOo

Rượu trong chén, chén trong tay Diệp Khai, chàng vừa uống rượu, vừa nhìn Tiêu Biệt Ly xếp bài.

Tiêu Biệt Ly từ từ đem từng miếng bài xương xếp thành hình bát quái, song nhãn xuất thần nhìn chăm chăm cỗ bài xương, trên khuôn mặt xanh dờn gầy gò nhuốm đượm phong sương của y, thần tình phảng phất rất trầm trọng, qua một hồi rất lâu, y mới ngẩng đầu thở dài một tiếng.

“Người nhìn ra chuyện gì ?” Diệp Khai nhìn không được phải hỏi: “Người thật sự có thể từ bộ bài xương đó nhìn ra rất nhiều chuyện ?”

- Phải.

- Hôm nay người nhìn ra chuyện gì ?

Tiêu Biệt Ly không hồi đáp ngay lập tức, y nâng chén rượu, từ từ uống, mục quang như xuyên thấu tường vách, lạc lỏng nơi xa xăm, qua một hồi lâu mới đặt chén xuống, mới mở miệng:

- Có những tai họa tránh không khỏi, tuyệt tránh không khỏi ...

“Tai họa ?” Diệp Khai không hiểu: “Tai họa gì ?”

“Thiên tai”, Tiêu Biệt Ly thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng trên mặt Diệp Khai: “Thiên tai khó dự báo !”

Y thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Người có biết trên trời có một thứ lưu tinh kéo theo một cái đuôi rất dài ?

“Biết”. Diệp Khai đáp: “Thứ lưu tinh đó gọi là sao chổi”.

“Sao chổi”. Tiêu Biệt Ly thốt: “Nó cách mỗi bảy mươi sáu năm lại xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho nhân gian tai họa rất lớn”.

“Sao chổi vừa xuất hiện là có thể mang đến tai họa sao ?” Diệp Khai hỏi: “Tai họa gì ?”

“Không biết”. Tiêu Biệt Ly đáp: “Không cần biết là tai họa gì, đều mang đến cho nhân gian bất hạnh”.

Diệp Khai trầm tư một hồi lâu mới mở miệng:

- Đêm hôm qua ta thấy một sao chổi.

“Ta cũng thấy”. Tiêu Biệt Ly thốt: “Ánh sáng chói ngời của nó thật sự vô phương dùng chữ nghĩa để hình dung được”.

Lần này mục quang lạc lõng nơi xa xăm lại là Diệp Khai, miệng lẩm bẩm:

- Lần này không biết sao chổi đó có thể mang đến cho nhân gian tai họa gì ?

“Không cần biết là tai họa gì, đều không liên quan đến ta”. Phó Hồng Tuyết đột nhiên thoát miệng nói một câu.

“Sai rồi”. Tiêu Biệt Ly nhìn Phó Hồng Tuyết: “Cổ bài xương cho biết tai họa lần này có liên quan tới các hạ”.

“Có liên quan tới ta ?” Phó Hồng Tuyết cười lạnh, thần tình trên mặt không tin chút nào: “Cổ bài xương đó nếu quả thật linh nghiệm chuẩn xác, người tại sao không giúp mình ...”

Phó Hồng Tuyết chợt bỏ lửng câu nói ở đó, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm ra cửa lớn, Diệp Khai cũng nhìn ra cửa.

Ngoài cửa tịnh không có chuyện gì quái lạ, chỉ có một người đứng đó, một người vận kinh trang, gã nhìn nhìn Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết một cái, sau đó bước tới một bước, mở miệng hỏi:

- Thứ lỗi cho tại hạ mạo muội thỉnh giáo, không biết hai vị có phải là Phó công tử và Diệp công tử không ?

“Ta là Diệp Khai”. Diệp Khai hỏi: “Có chuyện gì ?”.

- Chủ nhân của tại hạ muốn mời hai vị đêm nay di giá tới nhà một lần”.

- Chủ nhân của người là ai ?

“Tam lão bản”. Người vận kinh trang mỉm cười: “Tam lão bản của Vạn Mã Đường”.

“Tam lão bản của Vạn Mã Đường ?” Diệp Khai không khỏi ngăn người.

Vạn Mã Đường không phải là hoang phế suy tàn sao ? Làm sao còn có Tam lão bản nào của Vạn Mã Đường ?

“Xin hỏi Tam lão bản của Vạn Mã Đường là ai ?” Diệp Khai hỏi.

Người vận kinh trang ngậy người nhìn Diệp Khai, sau đó lại mỉm cười, lần này gã thật sự cười, nhìn thần tình của gã phảng phất mỗi một người ai ai đều nên biết Tam lão bản của Vạn Mã Đường là ai.

“Tam lão bản là Mã Không Quân”. Gã cười đáp.

Vừa nói xong, không cần nói tới Diệp Khai, cả Phó Hồng Tuyết cũng ngăn người.

Mã Không Quân ?

Mã Không Quân mười năm trước đã chết, chết ở Vạn Mã Đường, chết trước mặt Diệp Khai, hiện tại làm sao có thể xuất hiện ?

Có lẽ nào còn có Mã Không Quân khác ?

Tiêu Biệt Ly cũng cảm thấy kỳ quái, y mở miệng hỏi người vận kinh trang:

- Mã Không Quân nào ?

“Tiêu lão bản sao lại giữa ban ngày mà uống say vậy ?” Người vận kinh trang cười cười: “Đương nhiên là bằng hữu tốt của ông, Mã Không Quân, thiên kim tiểu thư của Tam lão bản vẫn thường đến đây tìm ông nói chuyện mà”.

Càng nói càng làm cho Diệp Khai giật mình kinh hãi, chàng giương tròn mắt hỏi:

- Thiên kim tiểu thư của Tam lão bản có phải tên là Mã Phương Linh ?

Người đứng trước cửa lại mỉm cười:

- Phải.

Đây có phải là một rạp hát ?

Một người rõ ràng đã chết, làm sao có thể thỉnh khách ?

oOo

“Trở về nói với Tam lão bản, bọn ta sẽ đến phó ước đúng hẹn”. Diệp Khai nói với người vận kinh trang.

- Đa tạ.

Đợi đến lúc bóng gã tan biến ngoài cửa, vẻ kinh ngạc trên mặt Diệp Khai vẫn còn chưa mất hẳn, Phó Hồng Tuyết cũng giống hệt.

Tiêu Biệt Ly lại trầm tư ngưng vọng viễn phương.

Diệp Khai uống ực cạn chén, mới hỏi:

- Chuyện này là sao ?

“Làm sao biết được ?” Tiêu Biệt Ly cũng cạn chén: “Xem ra tai họa lần này, quả nhiên có quan hệ tới hai vị, chính như bộ bài xương đã hiển thị.

“Người nghĩ đó là tai họa sao chổi mang đến lần này ?” Diệp Khai lại khôi phục nụ cười.

“Hy vọng không phải”. Tiêu Biệt Ly thần thờ đáp.

- o O o -